

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Spolek pro chemickou a hutní výrobu, akciová společnost,**
IČO: 00011789,
sídlem Revoluční 1930/86, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Kovaříkem,
sídlem Italská 1583/24, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

za účasti osob zúčastněných na řízení:

- I) **Univerzita J. E. Purkyně v Ústí nad Labem,** IČO: 44555601,
sídlem Pasteurova 3544/1, 400 96 Ústí nad Labem,
zastoupená advokátem JUDr. Janem Marečkem,
sídlem Na Švihance 1476/1, 120 00 Praha 2,
- II) **Česká telekomunikační infrastruktura a. s.,** IČO: 04084063,
sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3,
- III) **Hasičský záchranný sbor Ústeckého kraje, Krajské ředitelství,**
IČO: 70886300,
sídlem Horova 1340/10, 400 01 Ústí nad Labem,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2016, č. j. 603/UPS/2016-2,
JID:81744/2016/KUUK,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2016, č. j. 603/UPS/2016-2, JID: 181744/2016/KUUK, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21 369 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2016, č. j. 603/UPS/2016-2, JID: 181744/2016/KUUK, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, stavebního odboru, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 8. 2016, č. j. MM/SO/S/59285/2016/Kk, jako nepřipustné, neboť žalovaný dospěl k závěru, že žalobce není účastníkem stavebního řízení ve smyslu § 109 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, (dále jen „stavební zákon“). Současně se žalobce domáhal zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nejprve zopakoval průběh předchozího řízení, vyjádřil svůj nesouhlas s vypořádáním jeho námitek uplatněných v prvoinstančním řízení, kdy správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že připomínky žalobce se obsahově týkají námitek směřujících k umístění stavby, proto k nim nepřihlížel. Žalobce uvedl, že v průběhu celého řízení argumentoval proti plánovanému způsobu užívání Centra přírodovědných a technických oborů tím, že při běžném předpokládaném užívání bude v objektech této stavby velký počet lidí, který bude ohrožen potenciální závažnou havárií na zařízeních žalobce. Podle názoru žalobce mělo být provedeno nové posouzení rizik závažné havárie na zařízeních žalobce v souladu s aktuální právní úpravou.
3. K žalobou napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že považuje za nesprávný závěr žalovaného, že žalobci nepřísluší postavení účastníka řízení. Žalobce zejména uvedl, že správní orgán prvního stupně s žalobcem vždy zacházel jako s účastníkem předmětného stavebního řízení a podle názoru žalobce neměl žalovaný do vymezeného okruhu účastníků řízení, učiněného správním orgánem prvního stupně, oprávnění zasahovat. Poukázal rovněž na skutečnost, že jeho účast ve stavebním řízení je jednou z podmínek obsažených v rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem o změně územního rozhodnutí ze dne 9. 5. 2016, č. j. MM/SO/S/36680/2016/Kk, a to konkrétně ve výroku II. bodě 24. Žalobce je toho názoru, že jeho postavení účastníka řízení spadá pod § 109 stavebního zákona, neboť je nepochybné, že žalobce je vlastníkem sousedního pozemku a je otázkou, zda jeho vlastnické právo může být dotčeno prováděním stavby. Podle názoru žalobce žalovaný toto dotčení vlastnického práva žalobce bagatelizoval, zejména s odůvodněním, že se nejedná o stavbu, která by vybočovala ze standardních technologických postupů. Žalobce uvedl, že realizace předmětné stavby se nepochybně přímo dotkne jeho vlastnických práv, když se jedná o stavbu o 1 podzemním a 8 nadzemních podlažích na ploše 5 270 m², a to zejména prašností, hlukem, provozem spojeným s výstavbou, dovozem a odvozem materiálu apod.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Žalobce dále upozornil na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-53/10 ze dne 15. 9. 2011, jehož předmětem byla žádost o rozhodnutí v předběžné otázce týkající se výkladu čl. 12 odst. 1 směrnice Rady 96/82/ES ze dne 9. 12. 1996 o kontrole nebezpečí závažných havárií s přítomností nebezpečných látek, ze kterého vyplývá, že správní orgán prvního stupně je povinen při vydávání stavebních povolení vzít do úvahy vzdálenost mezi zdroji rizik a obytnými oblastmi, jakož i oblastmi navštěvovanými veřejností atp. tak, aby byly dodrženy cíle předmětné směrnice.
5. Žalobce tak žádal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z důvodu jejich nezákonnosti.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný se k výzvě soudu ve věci vyjádřil tak, že při posuzování účastenství podle § 109 odst. d) stavebního zákona [žalobce měl zřejmě na mysli § 109 písm. e) stavebního zákona] vycházel z přímého dotčení práv žalobce v dané věci. Žalovaný však dospěl k závěru, že s ohledem na charakter stavby a její konstrukční řešení jsou možnými imisemi, kterými by případně mohla být dotčena vlastnická práva žalobce, hluk a prach ze stavby, avšak stavba, která je předmětem stavebního řízení se nachází ve vzdálenosti větší než 100 m od pozemků a staveb žalobce, které jsou od stavby odděleny frekventovanou komunikací, a navíc mezi předmětnými pozemky je volný prostor a vzrostlá zeleň. Žalovaný tak dospěl k závěru, že samotné provádění stavby nemůže být v daném území hlukovou zátěží, v důsledku které by mohlo dojít k dotčení vlastnických práv žalobce, a co se týká prašnosti, žalovaný konstatoval, že se nejedná o stavbu, která by vybočovala ze standardních technologických postupů, a její realizace by tak měla mít širokosáhlé důsledky. Žalovaný uvedl, že žalobce se k otázce účastenství ve stavebním řízení omezil na konstatování, že prováděním stavby bude dotčen na svých vlastnických právech, a meritem odvolání včetně žaloby je de facto problematika posouzení rizik závažné havárie, která se řeší v rámci územního řízení, proto žalovaný setrvává na svém názoru, že podmínky pro účastenství ve stavebním řízení nebyly splněny.
7. K uplatněným námitkám, které žalobce považuje za nevypořádané, žalovaný uvedl, že za situace, kdy správní orgán prvního stupně se žalobcem jednal jako s účastníkem řízení, avšak jeho námitky nesplňovaly podmínky § 114 odst. 2 stavebního zákona, přičemž byl žalobce účastníkem územního řízení, měly být jeho námitky uplatněny v tomto územním řízení.
8. K oprávnění žalovaného k vymezení okruhu účastníků stavebního řízení žalovaný uvedl, že účastenství je třeba posuzovat materiálně a ne podle toho, s kým správní orgán prvního stupně jako s účastníkem řízení jednal, ale naopak podle toho, komu postavení účastníka řízení podle zákona svědčí, přičemž k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 8/2005-118.
9. K námitce nedodržení podmínek územního rozhodnutí a jeho následné změny žalovaný uvedl, že žalobcem namítané posouzení rizik spojených se závažnou havárií ve stavebním řízení musí být vyřešeno v územním řízení a podmínkou pro umístění stavby nelze zaručit účastníku územního řízení postavení účastníka stavebního řízení.
10. Žalovaný dále uvedl, že nepochybně, že vzdálenost mezi závody, na které se vztahuje směrnice 96/82/ES, a budovami navštěvovanými veřejností musí být posuzována ve stádiu územního plánování nebo ve stádiu individuálního rozhodnutí, je však přesvědčen o tom, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že právní předpisy tuto povinnost zakládají při posuzování územně plánovací dokumentace a v územním řízení, přičemž územním rozhodnutím byla již stavba umístěna a posuzována vhodnost jejího umístění i z hlediska jejího důsledku v území, a to i vůči okolním stavbám, odstupům od hranic sousedních pozemků a staveb. Žalovaný k tomu uvedl, že případný nezákonný postup v územním řízení, včetně vydání nezákonných podmínek v pravomocném územním rozhodnutí, nelze následně zhojit ve stavebním řízení.

11. Ze všech těchto důvodů navrhl žalovaný žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Replika žalobce

12. Žalobce se v následné replice k vyjádření žalovaného k žalobě vyjádřil tak, že stejně jako v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný bagatelizuje dopady provádění předmětné stavby do vlastnických práv žalobce. Znovu zdůraznil, že provádění stavby o 8 nadzemních podlažích stavěné na ploše 5 270 m² se dotkne nejenom jeho vlastnických práv i přesto, že mezi stavbou a pozemky žalobce je vzdálenost cca 100 m.
13. Žalobce dále upozornil, že od doby vydání územního rozhodnutí do doby vydání změny územního rozhodnutí došlo s účinností od 1. 1. 2013 ke změně § 109 stavebního zákona, který vymezuje okruh účastníků stavebního řízení, když do 1. 1. 2013 by žalobce byl účastníkem předmětného stavebního řízení bez ohledu na to, zda by se provádění stavby dotklo jeho vlastnických práv, či nikoliv, a je proto logické, že podmínka účasti žalobce ve stavebních řízeních byla stanovena přímo ve vydaných územních rozhodnutích, když původní územní rozhodnutí bylo vydáno již v roce 2009 a změna územního rozhodnutí vydaná v roce 2016 na územní rozhodnutí navazovala a podmínky účastenství v případném navazujícím řízení nijak neměnila, a žalobce by tak měl být po celou dobu stavebního řízení jeho plnohodnotným účastníkem. Žalobce zdůraznil, že ve výroku II. bodě 24 rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem o změně územního rozhodnutí ze dne 9. 5. 2016, č. j. MM/SO/S/36680/2016/Kk, je stanoveno, že žalobce bude účastníkem všech dalších územních a stavebních řízení týkajících se objektů s předpokládaným výskytem více než 20 osob v areálu kampusu UJEP.
14. Žalobce se dále vyjádřil v tom směru, že žalovaný měl v souladu s § 111 stavebního zákona přezkoumat podanou žádost o stavební povolení, zda je v souladu s podmínkami územního rozhodnutí, změny územního rozhodnutí, jehož požadavkem bylo zpracování výsledků nové bezpečnostní zprávy Kampusu, a napadená rozhodnutí jsou v rozporu se smyslem a účelem § 111 stavebního zákona, přičemž žalovaný sám ve svém vyjádření připouští, že stavební povolení je vydáno v rozporu s územním rozhodnutím a změnou územního rozhodnutí.
15. Žalobce doplnil, že není možné, aby správní orgány svévolně posuzovaly, které části předcházejícího správního rozhodnutí jsou v souladu se zákonem a které nejsou, a které tedy vezmou při svém rozhodování do úvahy a které nikoliv, neboť takový postup vede k absurdní situaci, ve které si účastníci řízení nemohou být nikdy jisti ani svých práv

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nabytých v dobré víře, jak má na mysli ust. § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „s. ř.“).

Duplika žalovaného

16. V reakci na repliku žalobce žalovaný setrval na svém vyjádření k žalobě a dále doplnil, že ze žádného zvláštního předpisu nevyplývá, že by měl stavebník doložit hodnocení rizik nebo že by měl být provozovatel objektu, ve kterém je nebezpečná látka umístěna, účastníkem řízení.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

17. Osoba zúčastněná na řízení I) se k žalobě vyjádřila tak, že je stavebníkem oprávněným na základě napadeného rozhodnutí realizovat stavbu Centra přírodovědeckých a technických oborů KAMPUS UJEP Ústí nad Labem. Pro stavbu bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby, které bylo následně změněno, a jestliže došlo ke změně právních předpisů, konkrétně zákona o prevenci závažných havárií způsobených vybranými nebezpečnými chemickými látkami a chemickými směsmi, pak je přijata obecná zásada v § 55 zákona č. 224/2015 Sb. o ponechání v platnosti rozhodnutí vydaných podle předchozí právní úpravy a dokončení řízení zahájených před účinností této změny.
18. Postup žalovaného tak osoba zúčastněná na řízení I) považuje za správný, neboť pokud správní orgán prvního stupně jednal s žalobcem jako s účastníkem řízení, byl správný postup žalovaného, že odvolání osoby, která neměla být účastníkem stavebního řízení, jako nepřípustné zamítl.
19. Podle názoru osoby zúčastněné na řízení I) pak není žalobce přímo dotčen na svých právech právě s ohledem na vzdálenost výstavby a pozemků a staveb žalobce s odkazem na komunikaci, která je mezi pozemky.
20. Osoba zúčastněná na řízení I) dále konstatovala, že pokud žalobce odkazuje na judikaturu Soudního dvora Evropské unie a příslušnou směrnici 96/82/ES o kontrole nebezpečí závažných havárií s přítomností nebezpečných látek, tak tato směrnice byla transponována do právního řádu, a je tak vyžadováno příslušné posouzení v rámci nástrojů územního plánování v územním řízení, což se stalo.
21. Z těchto důvodů osoba zúčastněná na řízení I) navrhovala žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
22. Ostatní osoby zúčastněné na řízení se k předmětné žalobě písemně nevyjádřily.

Ústní jednání před soudem

23. Při jednání soudu právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení ve znění repliky. Zdůraznil, že námitky žalobce podané v rámci správního řízení nebyly řádně a správně posouzeny. Dle jeho názoru rovněž projektová dokumentace nesplňovala podmínky stanovené v územním rozhodnutí. Trval na tom, že žalobce byl účastníkem předmětného stavebního řízení a v žalobou napadeném rozhodnutí nedošlo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k řádnému posouzení možného vlivu provádění stavby na zájmy žalobce. Nebylo přihlédnuto ani ke specifické činnosti, kterou se žalobce zabývá. Poukázal na skutečnost, že žalovaný považuje podmínky stanovené územním rozhodnutím za nezákonné. V tomto směru odkázal na rozsudek NSS č. j. 7 As 26/2011-175, ze kterého vyplývá, že stavební orgán si nemůže dovozovat nezákonnost územního rozhodnutí. Mohl by maximálně posoudit jeho případnou nicotnost. Zdůraznil význam principu dobré víry účastníků řízení a význam principu presumpce správnosti správních aktů. Uvedl rovněž, že v rámci územního řízení došlo pouze k obecnému vymezení rizik souvisejících s činností žalobce. Konkrétní vypořádání s existujícími riziky a jejich hodnocení bylo přeneseno do stavebního řízení. Proto logicky měl být žalobce účastníkem i tohoto stavebního řízení. V tomto směru odkázal na směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2012/18/EU ze dne 4. 6. 2012, zejména na články 13 až 15, a na rozhodnutí Soudního dvora EU sp. zn. C-53/10 ze dne 15. 9. 2011. Zdůraznil, že za situace, kdy postavení žalobce dle žalovaného v daném řízení nebylo zcela postaveno najisto, mělo být s žalobcem jednáno jako s účastníkem řízení, a to s ohledem na princip dobré víry. Právní zástupce žalobce zdůraznil, že zájmem žalobce není zamezení realizace předmětné stavby, ale jeho zájmem je, aby v rámci předmětné stavby byla přijata taková opatření, která by eliminovala rizika potenciální havárie hrozící v souvislosti s činností žalobce. Zdůraznil, že rovněž chtějí předejít situaci, kdy by příslušnými správními orgány byli nuceni přijímat dodatečná bezpečnostní opatření v důsledku toho, že v souvislosti s výstavbou v okolí areálu žalobce nepřiměřeně narostla bezpečnostní rizika.

24. Právní zástupce žalovaného odkázal na rozhodnutí a vyjádření ve věci a dupliku. Zdůraznil, že žaloba směřuje proti rozhodnutí, kterým bylo stanoveno, že žalobce není účastníkem řízení. Podmínky účastenství jsou stanoveny zákonem. Žalovaný si na rozdíl od správního orgánu prvního stupně posoudil otázku účastenství žalobce odlišně a dospěl k závěru, že žalobce účastníkem nebyl, k čemuž jej právní úprava opravňuje. Poukázal rovněž na skutečnost, že směrnice není přímo aplikovatelnou právní normou a žalobcem zmiňovaná směrnice byla řádně implementována do právního řádu ČR. Není tedy důvod dovolávat se její přímé účinnosti.
25. Osoby zúčastněné na řízení se k jednání soudu nedostavily.
26. Soud ve věci provedl z vlastní iniciativy důkaz snímkem z katastrální mapy zachycujícím pozemky, na kterých má být provedena předmětná stavba, a pozemky v areálu žalobce. Dále soud z vlastní iniciativy provedl dokazování rozhodnutím Magistrátu města Ústí nad Labem o změně územního rozhodnutí ze dne 9. 5. 2016, č. j. MM/SO/S/36680/2016/Kk.
27. Dále soud k návrhu žalobce provedl důkaz leteckými snímky, na kterých je zachycen jeho areál a plánované staveniště, a ortofoto mapou Ústí nad Labem s vyznačenou hranicí areálu žalobce a vnější hranicí zóny havarijního plánování.

Posouzení věci soudem

28. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

29. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 29. 6. 2016 bylo Magistrátem města Ústí nad Labem zahájeno stavební řízení o žádosti Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem ze dne 30. 5. 2016 o vydání stavebního povolení na stavbu „Centrum přírodovědných a technických oborů (CPTO)“ KAMPUS UJEP Ústí nad Labem, přičemž u tohoto oznámení je uveden referát, že jako účastník jej obdrží mj. i žalobce. Žalobce k dokumentaci pro vydání stavebního povolení ze dne 14. 7. 2016 sdělil své připomínky, směřující zejména k oblasti prevence závažných havárií, a upozornil, že původní studie „Hodnocení rizik kampusu UJEP“, na základě které bylo vydáno územní rozhodnutí pro stavbu kampusu UJEP jako celku, hodnotila jen dopady scénáře závažné havárie na skladových zásobnících kapalného chloru na Kampus, a nikoliv kumulativní dopady daného scénáře při směru větru severním směrem, tj. ve směru na Kampus. Správně měly být zohledněny dopady nejen na Kampus, ale také Kaufland, jiné obytné a další objekty v této oblasti. Studie z roku 2009 dále nezohledňuje mj. nastalé změny areálu Kampusu, aktuální větrnou růžici, nové analýzy a hodnocení rizik v rámci aktualizací Bezpečnostní zprávy Spolku. Žalobce závěrem vyjádření uvedl, že v budoucnu může být vyvolán tlak na žalobce, a nikoliv na Kampus UJEP, aby realizoval nákladná opatření ke snížení nebo eliminaci těchto rizik, a z toho důvodu nesouhlasil s realizací předmětné stavby. V následném rozhodnutí o vydání stavebního povolení, resp. u prvostupňového rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 9. 8. 2016, č. j. MM/SO/S/59285/2016/KK, je rovněž tak uvedeno, že je jako účastník řízení obdrží i žalobce. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
30. Soud v dané věci z provedeného dokazování, zejména z výpisů z katastru nemovitostí žalobce a předmětných parcel č. 506/14, 519/1 a 4211 v k. ú. Ústí nad Labem a katastrálních map, jakož i z obsahu správního spisu zjistil, že mezi pozemkem žalobce a pozemky, ke kterým bylo vydáno stavební povolení, skutečně vede komunikace a tyto pozemky spolu sousedí v podstatě každý jedním rohem.
31. Vzhledem k tomu, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto, že žalobce není účastník řízení, a jeho odvolání proti vydání stavebního povolení bylo zamítnuto jako nepřípustné, soud se v daném řízení bude zabývat výhradně tím, zda žalobci příslušelo postavení účastníka stavebního řízení.
32. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
33. Podle § 109 písm. e) stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení pouze vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno. Toto zákonné ustavení tak předpokládá kumulativní splnění dvou zákonných podmínek, a to, zda se jedná o osobu, která je vlastníkem sousedního pozemku nebo stavby na něm, a druhá podmínka je přímé dotčení této osoby. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

34. Soud v první řadě zkoumal splnění první podmínky, tedy zda je žalobce osobou, která je vlastníkem sousedního pozemku nebo stavby na něm. Z předloženého správního spisu, jakož i ze soudem opatřených výpisů a map z katastru nemovitostí soud zjistil, že předmětné pozemky odděluje komunikace a tyto pozemky s odhlédnutím od předmětné komunikace mají v podstatě společný roh.
35. Pojem sousední pozemek je pojmem, kterým se již judikatura nesčetněkrát zabývala. Primárně je třeba zmínit nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, kterým Ústavní soud zrušil ust. § 139 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podle něhož pojmem „sousední pozemky a stavby na nich, se rozumí pozemky, které mají společnou hranici s pozemkem, který je předmětem správního řízení vedeného podle tohoto zákona, a stavby na těchto pozemcích.“ V praxi totiž často docházelo k tomu, že investor před zahájením stavebního řízení odprodal okrajové části pozemku, na němž hodlal postavit stavbu, správnímu subjektu, který pak proti stavebnímu řízení nikterak nebrojil, přičemž vlastníci navazujících pozemků a staveb na nich se již účinně nemohli bránit proti dotčení na svých právech. Ústavní soud v odůvodnění nálezu uvedl: *„Napadené ustanovení tím, že vymezuje pojem "soused" přímo v zákoně, bere správnímu orgánu možnost, aby jako s účastníkem řízení zacházel též s osobou, která očividně může být rozhodnutím vydávaným ve stavebním řízení dotčena ve svých právech, a to i v právech ústavně chráněných, jako je právo na pokojné užívání majetku, případně právo vlastnické (čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě, čl. 11 Listiny). To, že je možno takovou osobu přizvat k řízení (nikoliv však jako účastníka) podle § 59 odst. 3 stavebního zákona, je nedostatečné, neboť s ohledem na dikci § 250 odst. 2 o. s. ř. vyřazuje napadené ustanovení takovou osobu z práva obrátit se na nezávislý soud. V tomto smyslu tedy je napadené ustanovení § 139 písm. c) stavebního zákona zcela evidentně v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny, neboť z práva na přístup k soudu a soudní ochranu vylučuje toho, kdo nejen tvrdí, že může být správním rozhodnutím dotčen ve svých právech, ale kde takové dotčení může být zcela zřejmé. Ústavní soud si je vědom možných interpretačních problémů v tom směru, "až kam" – do jaké šíře či vzdálenosti – mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sahát. Nezbyvá však než konstatovat, že posouzení této otázky bude vždy věcí individuálních případů (zřejmě s přihlédnutím k povaze zamýšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů), a to jak na úrovni rozhodovací praxe stavebních úřadů, tak na úrovni rozhodování o přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví.“*
36. Z výše uvedeného tedy plyne nutnost extenzivního nahlížení na dotčení vlastnického práva vlastníka sousedního pozemku či stavby na něm, který může být dotčen mimo jiné imisemi, tedy např. hlukem či prachem ze stavby. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že od 1. 1. 2013 může přímé dotčení vlastníka spočívat pouze v „provádění stavby“, nikoliv v „dotčení stavbou“. Před tímto datem mohlo docházet k dotčení „stavbou“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, č. j. 6 As 10/2013-58).
37. V této souvislosti je pak nutné upozornit i na přílehlavá rozhodnutí, využitelná i pro souzenou věc, konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68, jakož i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, č. j. 6 As 10/2013-58, neboť jako účastník řízení má žalobce celou řadu procesních práv. V první řadě právo nahlížet do spisu, vyjadřovat se k věci a podkladům pro rozhodnutí, navrhnout provedení důkazů atp. Absence těchto práv mohla mít za následek nemožnost efektivní ochrany právní sféry žalobce. Navíc je obtížně pochopitelné, že správní orgán přiznal žalobci postavení účastníka územního řízení, následně i stavebního řízení v prvním stupni,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a žalovaný pak usoudil, že žalobce účastníkem stavebního řízení není. Navíc podle již zmíněného nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/99 se o sousední nemovitost bude jednat i v případě pozemku, který s ním bezprostředně nesousedí, ba dokonce může od něj být i značně vzdálen, přičemž podle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 12. 2014, č. j. 30 A 67/2014-53, nemůže ani vzdálenost 100 a více metrů sama o sobě vylučovat dotčení vlastnického práva.

38. S ohledem na shora uvedené pak soud dospěl k závěru, že žalobce je vlastníkem sousedního pozemku, když pozemek žalobce a pozemek, na kterém byla stavba povolena, sice odděluje komunikace, ale dle ustálené rozhodovací praxe se jedná o sousední pozemky, jak bylo uvedeno výše.
39. Soud se tak dále zabýval naplněním druhé podmínky stanovené v § 109 písm. e) stavebního zákona, tj. zda může být vlastnické právo žalobce prováděním stavby přímo dotčeno.
40. K této otázce existuje rovněž tak bohatá judikatura, podle které je pojem „přímé dotčení vlastnického práva“ konstantně vykládán jako změna poměrů v lokalitě vyvolaná zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických práv, např. dotčení imisemi, tj. stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem, zvýšenou intenzitou dopravy apod. (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011-85, a ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008-111). Obdobně jsou imise upraveny i v § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. V dané věci lze dále poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008-111, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že žalovaný, resp. primárně stavební úřad pochybil, vycházel-li pouze a výlučně z toho, že v místě nemovitosti stěžovatele nebudou překročeny stanovené limity hluku, neboť není pochyb o tom, že dojde ke zvýšení hluku v okolí stavby obecně, byť by jeho hladina nedosahovala ještě přípustného mezního limitu. Totožně se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008-111, ve kterém uvedl, že přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různé imise (§ 127 odst. 1 občanského zákoníku). Imisemi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům. Přímým dotčením sousedních nemovitostí může být např. jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu. Naproti tomu není zcela zřejmé, zda lze za přímé dotčení sousední nemovitosti považovat např. výrazné zhoršení nebo úplné odejmutí stávajícího výhledu ze sousedního pozemku nebo stavby nově umísťovanou stavbou, byť by odstupové vzdálenosti staveb stanovené prováděcí vyhláškou ke stavebnímu zákonu byly dodrženy. Takto lze otázku položit zjevně i v případě dotčení v důsledku snížení tržní hodnoty nemovitosti nebo změny krajinného rázu (ve výhledu). Svým charakterem je takové „dotčení“ nepochybně odlišné od předchozí řady případů shora uvedených a v případě imisí hlukem, prachem a zvýšením intenzity dopravy jde nesporně vždy o přímé dotčení.
41. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobce může být přímo dotčen na svých právech již samotnou výstavbou, a svědčí mu tak postavení účastníka stavebního řízení ve smyslu § 109 písm. e) stavebního zákona, neboť předmětná výstavba se jej nepochybně přímo dotkne právě shora uvedenými imisemi, které lze v souvislosti s výstavbou 8 podlažního kampusu univerzity očekávat, kdy se jedná při nejmenším o prach, hluk a zvýšenou intenzitu dopravy, což žalovaný sám v žalobou napadeném rozhodnutí připustil, avšak nelze souhlasit s jeho závěrem, že k takovému dotčení nedojde. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s ohledem na vzdálenost povolené stavby od pozemků a staveb žalobce, které jsou od stavby odděleny frekventovanou komunikací. S ohledem na rozsah povolované stavby lze dle soudu očekávat, že ani zmiňovaná komunikace zcela neodstíní důsledky předpokládané stavební činnosti ve vztahu k pozemkům žalobce.

42. Soud v dané věci dospěl k nepochybnému závěru, že žalovaný na daný případ chybně aplikoval ustanovení § 109 písm. e) stavebního zákona, neboť i v důsledku pouhého provádění stavby existuje možnost přímého dotčení vlastnického práva. V této skutečnosti spatřuje soud nezákonnost předmětného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.
43. Ve vztahu k posouzení otázky účastenství žalobce pak dle soudu rovněž nelze odhlédnout od skutečnosti, že v rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem o změně územního rozhodnutí ze dne 9. 5. 2016, č. j. MM/SO/S/36680/2016/Kk, ve výroku II. bodě 24 je mimo jiné vedeno: *„Spolek pro chemickou a hutní výrobu a. s. bude účastníkem všech dalších územních a stavebních řízení týkajících se objektů s předpokládaným výskytem více než 20 osob v areálu kampusu UJEP.“* S poukazem na toto ustanovení rozhodnutí o změně územního rozhodnutí se žalobce dovolával legitimního očekávání svého účastenství v odvolacím řízení ohledně vydání stavebního povolení, obzvláště s poukazem na skutečnost, že v prvostupňovém řízení mu účastenství v daném stavebním řízení bylo přiznáno.
44. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, *„[p]ro demokratický právní stát je charakteristický princip právní jistoty, spočívající mimo jiné v tom, že právní pravidla budou jasná a přesná a budou zajišťovat, že právní vztahy a jejich důsledky zůstanou pro adresáty pravidel předvídatelné. Závazky a sliby, které na sebe stát vezme vůči jednotlivcům, by měly být dodržovány (princip legitimního očekávání)“* (zvýraznění bylo přidáno soudem). Nejvyšší správní soud pak k principu ochrany legitimního očekávání uvedl v rozsudku ze dne 27. 4. 2017, č. j. 4 As 86/2016-38, že *„ideovým základem konceptu ochrany legitimního očekávání je přesvědčení, že ti, kdo jednájí v oprávněné důvěře v existující právo, resp. v právo, jak se jim s přihlédnutím k okolnostem a dobré víře obsahově jeví, by neměli být zklamáni ve svých očekáváním, že v souladu s právem jednájí a že jejich jednání také právo demokratického právního státu nakonec poskytne svou ochranu. V nejtypičtější podobě se ochrana legitimního očekávání, ve vazbě na ochranu právní jistoty, v oboru správního práva upíná k vázanosti správy vlastní ustálenou správní praxí, ustáleným výkladem procesních i hmotných právních pravidel, veřejně deklarovanou politikou v mezích správního uvážení, interní výkladovou či aplikační směrnici, anebo k závaznosti konkrétního a kvalifikovaného ujištění o právu či procesním postupu, poskytnutého orgánem veřejné moci adresátu jeho správy“* (zvýraznění bylo přidáno soudem).
45. S ohledem na výše uvedené byl žalobce s ohledem na charakter povolované stavby v legitimním očekávání, že s přihlédnutím k podmínce obsažené ve výroku II. bodu 24 rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem o změně územního rozhodnutí ze dne 9. 5. 2016, č. j. MM/SO/S/36680/2016/Kk, bude účastníkem předmětného stavebního řízení. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce jako nepřipustné, aniž by se jakkoli otázkou jeho legitimního očekávání zabýval, a to za situace, kdy nebylo žádným způsobem zpochybněno pravomocné rozhodnutí příslušného stavebního úřadu o změně územního rozhodnutí, kterým bylo účastenství žalobce mimo jiné i pro předmětné stavební řízení deklarováno.
46. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že v daném případě bylo žalobou napadené rozhodnutí v rozporu s legitimním očekáváním žalobce, že je plnohodnotným účastníkem daného správního řízení, a žalovaný pochybil, pokud shledal odvolání žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepřípustným, aniž by se zabýval tímto očekáváním žalobce, obzvláště za situace, kdy nedošlo ke zpochybnění výše zmíněné podmínky pravomocného rozhodnutí o změně územního rozhodnutí. V tomto směru považuje soud žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

47. Soudu proto v daném řízení nezbylo než ze shora uvedených důvodů žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a vadu řízení zrušit. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm bude dle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Předmětná nezákonnost a vada řízení se týkala výlučně žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud neshledal důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí.
48. Co se týká ostatních námitek žalobce, zejména pak námitky, že při běžném provozu předmětné stavby se v jejím objektu bude nacházet velký počet lidí, který bude ohrožen potenciální závažnou havárií na zařízeních žalobce, soud se touto námitkou nemohl zabývat, neboť s ohledem na výrok žalobou napadeného rozhodnutí byla předmětem soudního přezkumu pouze otázka účastnictví žalobce v předmětném správním řízení.
49. Soud neprovedl v souladu s § 52 s. ř. s. dokazování Posouzením vlivu výstavby CPTS na přijatelnost rizik v okolí objektu Spolek pro chemickou a hutní výrobu, a. s., ze dne 22. 6. 2018, zápisem z jednání UJEP a žalobce ze dne 23. 6. 2020, dopisem adresovaným od žalobce UJEP ze dne 22. 5. 2019 a konceptem Dohody o úpravě práv a povinností mezi UJEP a žalobcem, předloženými žalobcem, pro nadbytečnost, neboť skutečnosti obsažené v těchto listinách neměly žádný vztah k posouzení otázky účastnictví žalobce v předmětném řízení.
50. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 21 369 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu; z částky 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d) a účast na jednání soudu dne 20. 1. 2021 - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 1 200 Kč za čtyři s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., z částky 500 Kč za promeškaný čas dle § 14 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., z částky 1 081 Kč odpovídající cestovnému osobním automobilem z Prahy k jednání soudu a zpět (180 km při spotřebě nafty 5,9 l/100 km) a z částky 3 188 Kč odpovídající 21% DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení za podání soudu ze dne 18. 4. 2017, neboť v tomto podání právní zástupce žalobce nepřednesl žádnou argumentaci k věci a pouze uvedl, že repliku zašle dodatečně. Rovněž soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení za poradou s klientem před projednáním žaloby dne 19. 1. 2021, neboť právní zástupce žalobce tento úkon soudu nedoložil.
51. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobám zúčastněným na řízení uloženy žádné povinnosti. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016-53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015-8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015-49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015-43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014-67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015-49, vše dostupné na www.nssoud.cz) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osob zúčastněných na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. ledna 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.